

A promotional poster for the TV series 'Odznak Vysočina'. It features two women standing in a lush green forest. The woman on the left has dark hair pulled back and is wearing a light pink jacket, holding a black folder. The woman on the right has short blonde hair and is wearing a green military-style jacket with a grey hood. The background is a dense forest with sunlight filtering through the trees.

ODZNAK
VYSOČINA

od ledna na Nově a Voyo

nova

ODZNAK VYSOČINA

Malé město Veselá, které vypadá na první pohled až idylicky – „všichni“ se spolu znají a potkávají se cestou do školy a do práce, navíc v malebném prostředí Vysočiny, která ale umí mnohdy ukázat i svou drsnou tvář. Ve Veselé sídlí menší oddělení kriminální policie, které vede žena – Dana Skálová.

Ani malé město a venkov ovšem nejsou ušetřeny závažných zločinů, nejde sice o sériové vrahy či podivné nebo brutální kauzy, ale i přesto zasáhnou do života celé komunity. Důležitá je interakce mezi jednotlivými zúčast-

něnými či podezřelými, kteří lžou a navzájem se obviňují, nechybí ani nespolehliví svědkové a další postavy, které umí vyšetřování řádně zkomplikovat. Tajemství je ukryté právě v lidech, jejich osudech a motivacích, spíše než v samotném vykonstruovaném provedení vraždy. Hledání pachatele je proto společnou prací celého týmu.

Zároveň rozplétáme i soukromé životy hlavních postav, sledujeme, jak se vypořádávají s dramatickými událostmi během vyšetřování, ale i se svou vlastní minulostí a představami o budoucnosti.

Autoři seriálu,
producent a hlavní scenárista

VRATISLAV ŠLAJER & PETR KOUBEK

Kriminální seriály zasazené mimo hlavní město zažívají v posledních letech velký boom. Čím si to vysvětlujete?

VRATISLAV: Pro dobrou detektivku není důležité jen samotné pátrání, ale také postavy a jejich svět. Proto dává smysl situovat případy na různá místa Česka, hledat neokoukaná, autentická prostředí. V našem případě to byla Vysočina.

PETR: Prahu už všichni znají, chtějí se podívat taky někam jinam. Myslím, že to souvisí i s velkým boomem vnitrostátní turistiky. Lidé ví, že máme v zemi mnoho krásného i mimo Hradčany. A tvůrci se na tuhle poptávku pokouší odpovědět.

V čem je Odznak Vysočina v tomto ohledu jiný? Jak chcete docílit toho, aby vystoupil z řady?

VRATISLAV: Vysočina je krásná, současně syrová a opravdová. Obecně tu lidé drží víc spolu. V Odznaku Vysočina nesledujeme jen policejní vyšetřování, soustředíme se i na vztahy postav a jejich soužití. Naše případy se týkají aktuálních společenských problémů, zajímají nás lidé a jak na ně jednotlivé kriminální kauzy dopadají, ale hlavně jak je společně řeší. Důležitá je naděje, že věci dobře

dopadnou. Jak říká jedna z našich hlavních postav, kapitánka Dana Skálová, život přináší spoustu problémů, ale společně je dokážeme vyřešit.

PETR: Já tu odlišnost vidím hlavně v lidskosti, na kterou dáváme velký důraz. Případy naše postavy zasahují, přemýšlejí nad nimi nebo nad tématy, která ty případy otevírají a nějak se týkají jejich životů. Stejně tak pachatelé pro nás nejsou jenom zločinci, jsou to lidé, kteří se nějakým způsobem dostali do situace, kterou špatně vyřešili. Hodně jsme vycházeli z úhlu pohledu naší hlavní konzultantky a velké inspirace kapitánky Renaty Mikové. Celý život vyslýchá vrahy, násilníky, specializuje se na řešení násilí na dětech, a přesto vždycky říká: I vrazi jsou lidské bytosti, a tak se k nim musíme chovat. Stejně tak přeživším těch trestných činů se snaží pomáhat. S některými je v kontaktu ještě dlouho po uzavření případu. To pro nás bylo hodně silné a chtěli jsme to dostat i do našeho seriálu.

Hlavní dvojici tvoří tentokrát ženy. Vsadili jste na méně známé tváře a obsadili Moniku Hilmerovou a Simonu Zmrzlou. Není to vzhledem k divákovi trochu risk?

VRATISLAV: Naopak. Obě jsou skvělé herečky, jsou neokoukané, svým

postavám přidávají velmi zábavnou rovinu. Věřím, že si je diváci okamžitě oblíbí.

Rád pracujete s celospolečenskými tématy. V seriálu obě hlavní hrdinky převrací klíše o mladé neukotvené volnomyšlenkáře, která kašle na pravidla, a starší zkušené kolegyni, která ji vede a ukazuje jí, jak profesní a možná i soukromý život nasměrovat. Tady je to přesně naopak. Proč vás zaujalo zrovna tohle téma a máte pocit, že k něčemu takovému postupně dochází i ve společnosti?

VRATISLAV: Chtěli jsme ukazovat současný život, současné problémy a postavy. A vyhnout se zavedeným klíšům. Naštěstí skutečný život má ke klíšům daleko. Takže ačkoliv jsou naše hlavní hrdinky originální osobnosti, diváci se v nich určitě poznají.

PETR: Klíše není zajímavé pro nás a nebylo by zajímavé ani pro diváky. Snažíme se takhle dívat nejen na naše hlavní postavy, ale i na témata, která řeší a vyšetřují. Fungování a nefungování rodiny, problémy s drogami, s exekucemi... Nechceme kázat nebo komentovat zásadní společenská témata, chceme spíš nabídnout trochu jiný úhel pohledu, než na který jsme zvyklí.

Vlčkovou a Skálovou doplňují tři muži, tři výrazné herecké osobnosti tří generací. Jak složité bylo namíchat takový koktejl, aby to fungovalo jak na place, tak na diváky?

VRATISLAV: Podařilo se nám dát dohromady skvělou hereckou sestavu, výborně se doplňují a mají společnou „chemii“. To je velká zásluha castin-gové režisérky Madly Zachariášové. Obsazování trvalo dlouho, hodně jsme zkoušeli a hledali. Nakonec jsme neobsazovali jednotlivé postavy, ale celý tým, herci si museli sedět, museli si důvěřovat. To se, myslím, povedlo. Každý z našich hrdinů je jiný, ale vzájemně se doplňují. A věřím, že divákům s nimi bude dobře.

Máte vy sám nějaký osobní vztah k Vysočině?

VRATISLAV: Já osobně ně, ale Vysočina pro mě vždycky měla obrovské

tajemství. Takže mě jako producenta lákalo ji prostřednictvím seriálu objevovat. Ale netroufl bych si na to, kdyby velká část Petrovy rodiny nepocházela z Vysočiny. Díky tomu jsme měli přímou inspiraci.

PETR: Já mám k Vysočině obrovský vztah. Narodil jsem se sice v Táboře, ale polovina mé rodiny z Vysočiny pochází – z Golčova Jeníkova a ze Žďáru nad Sázavou. Trávil jsem tam od malička spoustu času. Rodina máj maminky tam žila po několik generací a Vysočina pro ně nebyla jenom místo k životu. Hodně mi z toho předali, nejen lásku k vysočinské přírodě, ale i k místním mýtům a pohádkám. Symbolicky se příběh mé rodiny zapojil i do seriálu. V jednom z dílů hraje škola, ve které se moje babička narodila a vyrostla. Její tatínek byl školník, takže ve škole bydleli. Můj děda se narodil doslova asi padesát metrů od ní. V kostele vedle školy se

babička s dědou brali. Když jsme pak dělali obhlídky v Ledči nad Sázavou, tak stačilo, abych se představil. Paní místostarostka si mě změřila a povídá: Váš děda má dům pod kostelem v Jeníkově, co? Je to strašně zvláštní kraj, tvrdý, v němž nesmlouvavý, nežije se tam úplně snadno. Ale je krásný a má neopakovatelné kouzlo.

Z velké části se točilo v přírodě a s přírodou je seriál také velmi úzce spjat. Jak probíhala příprava, včetně vyhledávání lokací, a jak moc vám samotné natáčení komplikovalo například počasí?

VRATISLAV: Krajina je pro naše příběhy velmi důležitá, příroda a prostředí jsou odrazem našich postav, takže obojí hrálo velkou roli už ve scénářích. Lokace se tedy hledaly na základě scénáře, tak aby měly atmosféru a seděly k napínavým zápletkám. Museli jsme projíždět Vysočinu ze všech

kreativní producentka TV Nova

IVA K. JESTŘÁBOVÁ

„Seriál mě od počátku zaujal tím, že přestože se jedná o klasickou kriminálku, ve které parta policistů v každém díle vyřeší jeden případ, neodehrává se ve vzduchoprázdnu. Snaží se do děje zakomponovat i témata, která jsou pro dnešní společnost aktuální. Řeší se tu například, jakým způsobem lidi ovlivňují exekuce, problematika znásilnění a proč ho oběti tak často na policii

neohlašují nebo téma začlenění mladých lidí do společnosti po tom, co odejdou z dětských domovů.

Zároveň jsou na seriálu mimořádní jeho hrdinové, kteří obracejí některá zažitá klišé, jež jsme zvyklí v krimi-seriálech vídat. Volnomyšlenkářská šéfová Dana Skálová je svobodná, bezdětná a při policejní práci se nebojí používat nestandardní postupy, za-

tímco její o generaci mladší kolegyně Vlčková naopak rodinu má a pravidla zarputile ctí. Vzniká mezi nimi jedinečná dynamika, kterou doplňují mužští členové týmu, které skvěle ztvárnili Martin Hoffman, Patrik Děrgel a Michal Suchánek. Michal Suchánek se navíc v seriálu objevuje ve vážnější poloze, než v jaké jsme zvyklí ho vídat, což je jeden z řady překvapivých momentů, které seriál divákům nabízí.“

stran a hledat. Ale protože je Vysočina opravdu krásná a různorodá, podařilo se nám najít skvělá místa.

PETR: Fungovalo to i obráceně, scénáře jsme upravovali pro krajinu a konkrétní místa. Po Vysočině jsme toho docela dost naježdili, takže při dokončování hodně pomohlo, že už člověk měl v hlavě, kde se bude situace nebo příběh odehrávat. Prostředí je pro nás jedna z hlavních postav, takže hodně pomohlo, když jsme i tuhle „postavu“ měli obsazenou.

Do dvou případů budou někteří z kriminalistů zataženi i osobně, protože oběť znali. Konzultujete podobné situace s odborníky z policejního prostředí a postupujete

podle předpisů, nebo je třeba v rámci umělecké licence občas třeba udělat zkratku a standardní postupy trochu „ohnout“?

VRATISLAV: Vlastně všechny případy v seriálu se našich postav nějak dotýkají, ať už přímo členů policejního týmu, nebo lidí jim blízkých. Se zločinem to tak je, vždycky někoho zasáhne, někomu změní život. A nás právě tyhle příběhy zajímají, sledujeme oběti, ptáme se, proč se zločin stal a jak se vyrovnat s jeho důsledky. Při psaní často vycházíme z reálných případů, konzultujeme je s policisty, psychology, ale i dalšími profesemi. V jedné epizodě hrají velkou roli vlci, tu jsme konzultovali s ochránci a veterináři. Ale naším hlavním konzultantem

je skvělá paní kapitánka Renata Miková z Českých Budějovic. To je naše hvězda. Jejím přístupem k práci jsme se hodně inspirovali.

PETR: S ohýbáním je to složité. Skutečnost je často příliš banální, nebo naopak neuvěřitelně šílená. Divák by se nudil a připadal si ošizený, případně by nám to prostě nevěřil. Takže ze skutečných případů vycházíme často, některé kopírujeme opravdu hodně, ale jindy prostě musíme přidat kličku, nebo naopak něco zjednodušit, ubrat, aby si divák příběh užil. Ale všechny scénáře čte a doplňuje poznámkami kapitánka Miková, takže nikdy nejsme naprosto mimo realitu. Zrovna zkušenost, kdy vyšetřovala vraždu někoho, koho znala, má za sebou taky.

MONIKA HILMEROVÁ

hraje Danu Skálovou

Na Slovensku jste známou a uznávanou herečkou. Nyní máte příležitost dostat se hlouběji do povědomí i českých diváků. Jak si této příležitosti užíváte? Je pro vás těžké hrát v českém jazyce?

Před hraním v cizím jazyce mám vždy respekt. Ať už to bylo ve filmu, kde jsem hovořila anglicky či německy, nebo když mluvím česky. Protože i když je čeština podobná slovenštině, je to přece jen jiný jazyk. Každým filmem, který jsem v ČR hrála v češtině, se učím a pracuju na ní. Mám za sebou snímky Pramen života, Oběti a vrazi, Svatba na bitevním poli, Devatenáct klavírů, Vohnice a Kiliján a další. Ale asi nejvíc mi pomohlo, když jsem půl roku žila v Praze v průběhu natáčení seriálu Světla pasáže pro televizi Nova. Hrála jsem hlavní postavu, takže ten intenzivní čas strávený v Čechách mi pomohl, abych se česky naučila trochu víc. Při natáčení Odznaku Vysočina jsem v práci na češtině pokračovala, absolvovala jsem znovu i lekce s lektorkou českého jazyka. Denně jsem se učila českou výslovnost a příprava na každý natáčecí den byla proto delší, než když hraju ve slovenštině a nemusím se na řeč soustředit.

Prozradíte nám něco o postavě, kterou v tomto seriálu hraje?

Nejlepší asi bude, když se divák na seriál podívá a udělá si obrázek

sám. Mně se tahle postava líbila pro její vnitřní svobodu, nadhled a vyrovnanost, ale i pro její šikovnost při řešení případů. Přišla mi s těmito vlastnostmi jako docela cool kapitánka. ☺

Kriminalistka Dana Skálová je rozený šéf s přirozenou autoritou? Máte i vy „šéfování“ v krvi nebo se raději necháváte vést někým jiným?

Nedovolím nikomu, aby mi šéfoval, a ani já nikomu nešéfuju. Kromě vlastních dětí (smích). Ale to spíš jenom hraju, protože je to dočasné.

Vaše postava je poměrně chaotická, impulsivní a často porušuje předpisy. Řídí se především intuicí. Jak to máte vy?

Nepřijde mi chaotická. Jen svobodná v rozhodnutích, ve vlastní cestě, jak chce co řešit. I když obejde nějaká pravidla, neporušuje své morální principy a smysl pro co nejlepší řešení, přestože vždycky nezapadá do předpisů. A určitá intuice je při řešení kriminálních případů určitě plus. Je podložena logickým myšlením a zkušenostmi mé postavy.

Považujete se spíše za racionálního nebo emocionálního člověka?

Tak půl na půl.

Skálová často chodí pozdě. Jste vy

dochvilná nebo jste v tomto ohledu své seriálové postavě podobná?

Tohle není správná informace. Zřejmě vychází z nějakých předpokládaných charakteristik role, když ještě nebyly napsané scénáře, protože Skálová nikdy nebyla nedochvilná. Detektiv nemá vždy úplně standardní pracovní dobu. Ostatně herec také ne, takže v tom smyslu to máme podobné. Ale nejde o nedochvilnost.

Je na ní sympatické, že nemá problém přiznat vlastní chybu. Máte pro to pochopení? Nebo přiznání vlastních chyb považujete za slabost?

Nemám problém přiznat vinu ani se omluvit. Nepovažuji to za slabost, i když to může být někdy těžké nebo nepříjemné. Ale pro můj vnitřní pocit a mezilidské vztahy to považuju za důležité. Učím to i naše děti. Chci, aby věděly, že dospělí se také mýlí a nejsou na tom o nic lépe než ony. Že chyby patří k životu, a když k nim přistupujete správně, mohou vás nakonec posunout k lepšímu.

Dalším charakteristickým rysem Skálové je přímočarost. Je vám to sympatické nebo jste spíše zastáncem diplomatického přístupu?

Její přímočarost se mi líbí, i když já jsem od dětství vždycky spíš diplomatičtější. Někdy je to dobře,

jindy zase tak moc ne. Je fajn mít to vybalancované a reagovat podle situace.

A už jste někdy kriminalistku hrála?

Ne.

Jaký máte vztah k tomuto žánru? Pustíte si někdy doma v televizi kriminálku?

Od dětství mám ráda detektivky, takže se ráda občas na nějakou podívám nebo si ji přečtu, když mám čas.

Příběhy tohoto seriálu se odehrávají na Vysočině. Jak se vám tento kraj líbí?

Oblíbila jsem si ho navzdory zimě, kterou jsme tam na jaře při natáčení zažili. I když jsme měli jarní oblečení, venku mrzlo nebo sněžilo. Vysočina se mi v průběhu natáčení spojila s příjemnými vzpomínkami, protože jsme byli fajn tým. Je malebná a drsná. Vnímám Vysočinu už i v osobní rovině a ráda se tam znovu vrátím, jak to půjde. Osobní vztah mám ale i k Praze, vážou se mi k ní mnohé vzpomínky. Jsem z generace, kdy Česká republika byla součástí mé vlasti – Československa. Ten pocit se nedá smazat politickým rozhodnutím.

Hodně se točíte v exteriérech. Je pro vás toto natáčení náročné?

Exteriér nebo ateliér, obě prostředí důvěrně znám, každé z nich je náročné v něčem jiném. Ale nejradši točím v exteriérech.

Připravovala jste se nějak na tuto roli? Účastnila jste se třeba výcviku s kaskadéry?

Na natáčení byli při některých scénách kaskadéři i policie. Pomáhali nám, aby naše pohyby byly přirozené, ať už se zbraní, nebo při vniknutí do objektů, při nějaké bitce nebo policejní akci. Policisté z různých oddělení nám radili, jak se máme chovat, jak to má vypadat na místě činu a podobně. Já jsem ještě před natáčením absolvovala soukromou konzultaci a trénink zacházení se zbraní s instruktorem na střelnici. Bohužel moje postava nakonec zbraň nepoužívá, takže jsem svoje nově nabyté dovednosti nemohla využít. Bylo mi to líto, protože střelení do terče mě velmi bavilo.

SIMONA HÁBA ZMRZLÁ

hraje Kateřinu Vlčkovou

Prozradíte nám, jak k vám přišla role v tomto seriálu? Účastnili jste se castingu?

Ano, účastnila jsem se castingu formou selftape. A proto jsem byla překvapená, když se mi ozvali zpět, že to vyšlo. Selftape mi pomáhal natočit manžel a ještě jeden kamarád. A to, že jsem v „Odznaku“, je myslím důkaz, že se nám to povedlo docela dobře natočit. ☺

Přiblížíte nám svou seriálovou postavu?

Kateřina Vlčková je detektivka s hodností kapitán, ve svém oboru jednička. Je hodně systematická, analytická, všechny kroky má rozmyšlené dopředu. Její názor je, že když se člověk řídí danými pravidly, nemůže udělat chybu. To ji vystihuje nejvíc. Jenže v životě ani v práci detektivky se nedá všechno řešit podle předem určených tabulek. V takových situacích se Vlčková cítí nesvá.

Policistka Kateřina Vlčková je velmi uspořádaná a organizovaná. Hraje vždy podle pravidel. Je vám tento charakter blízký, nebo to sama máte přesně naopak?

Ano. Vlčková má hlavně smysl pro spravedlnost, s čímž se ztotožňuji. Už od malička jsem měla tendenci zastávat se slabších. Pravidla jsou sice potřebná pro každodenní život, ale jsou situace, kdy je naopak správné je nedodržet. Ne všechno, co je legální, je také legitimní. Rozhodně jsem ráda za policii, která chytá vrahy nebo zkorumpované politiky či byznysmeny, ale pokud nějaký policista klečí na krku člověku, který pak umře, je to jasně špatné a je mi jedno, jestli to bylo „podle pravidel“.

Jste i vy systematická?

Více méně ano, nemám ráda, když je doma binec. Ale s dvěma dětmi se to dělá těžko, takže mi v životě nezbývá, než se prostě překonat...

Máte tendence věci plánovat, nebo žijete spíše současným okamžikem?

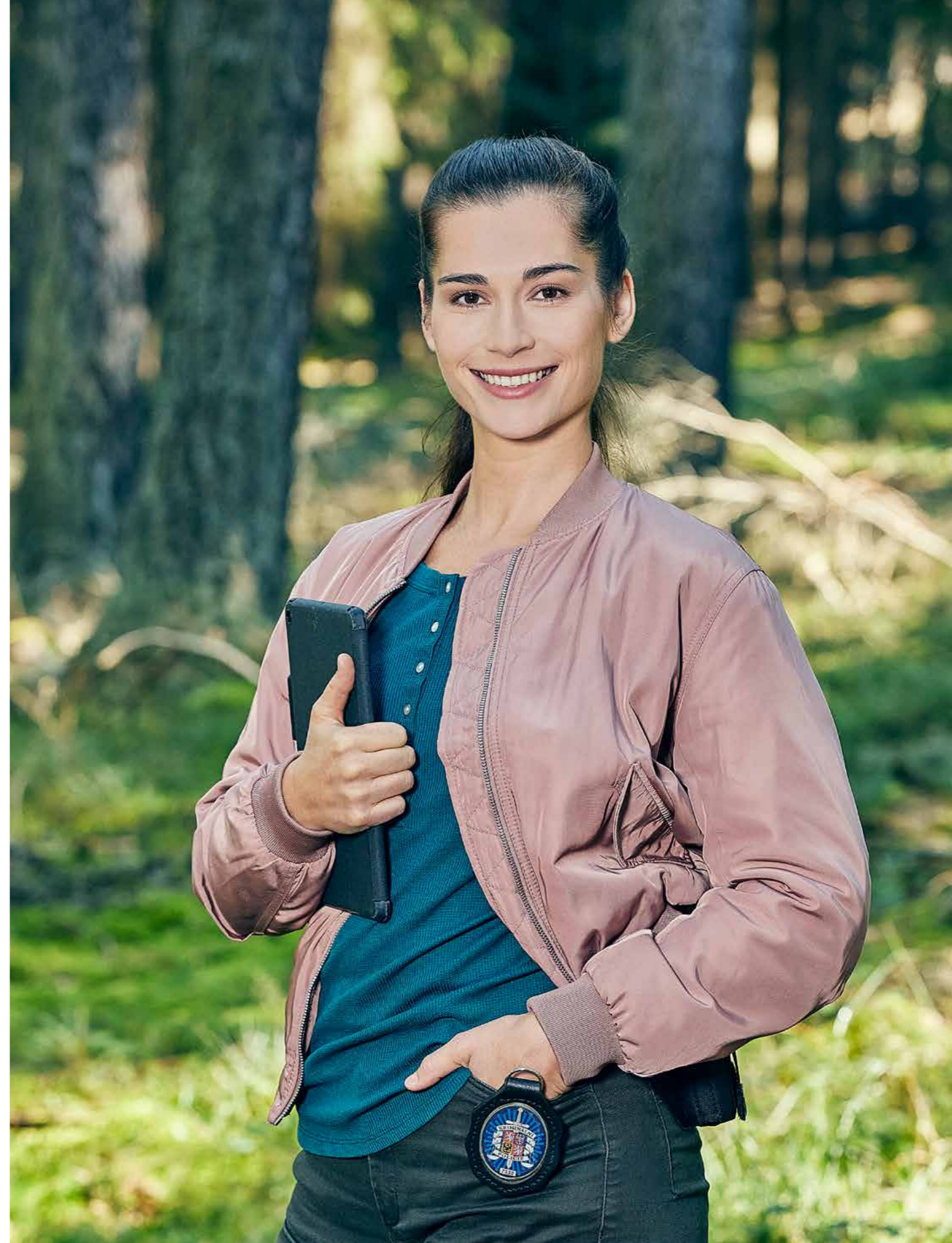
Spíš mám ráda věci naplánované, ale jen ty zásadní. Jinak si myslím, že je hrozně důležité umět žít přítomným okamžikem.

Považujete se spíše za racionálního, nebo emocionálního člověka?

Vzhledem k tomu, že jsem herečka, tak jsem pravděpodobně spíš emocionální. Kolikrát mě překvapí, jak moc. Dřív jsem si ale myslela, že jsem hodně racionální. No, možná balancuju tak někde mezi tím.

A už jste někdy kriminalistku hrála?

Ne, kriminalistku hraju poprvé. Kromě emancipované vesnické holky ve filmu *Hastrman* jsem už asi čtyřikrát hrála drogově závislou nebo čarodějnici v pohádce. Tak tohle je docela změna.

Jaký máte vztah k tomuto žánru? Pustíte si někdy doma v televizi kriminálku?

Jako matka malých dětí se upřímně moc do sledování seriálů nepouštím, není na to zkrátka čas. Navíc nemáme doma televizi. A i když na kriminálky nějak obzvlášť netrpím, snažím se už jen z profesních důvodů televizní a filmovou tvorbu sledovat.

Příběhy tohoto seriálu se odehrávají na Vysočině. Jak se vám tento kraj líbí?

Vysočina je krásná. Ovšem z jara je tu poněkud víc zima než na jižní Moravě.

Hodně se točí v exteriérech. Je pro vás toto natáčení náročné?

Ano. Když jsme začali v půlce dubna točit, bylo pravidelně asi tak 5 stupňů. A my jsme byly v jarních kostýmech. Musím říct, že aspoň půlka mojí únavy pramenila z té neustálé zimy. Ale na druhou stranu jsem se díky tomu docela otužila.

Připravovala jste se nějak na tuto roli? Účastnila jste se třeba výcviku s kaskadéry?

Měli jsme výcvik s policisty. Naučili nás, jak manipulovat se zbraní, jak se nasazují pouta, jak se odvádí obviněný. Jsem hrozně ráda, že při tomto natáčení jsou přítomni kriminalisté, kteří nám radí. Jsou to praktické věci, někdy i detaily, které kriminalisté dělají úplně bez přemýšlení a my bychom jinak neměli šanci je vědět.

Kromě herectví se věnujete i zpěvu... V jaké kapele a jaký žánr je ve vašem repertoáru?

Vlastně zpívám ve dvou kapelách. Jedna se jmenuje „Meteor z Prahy“ (název kapely vzniknul v Divadle Husa na provázku v jedné inscenaci). Tato bigbeatová kapela hraje hlavně hity 60., 70. a 80. Let. Ta druhá kapela se jmenuje „Golden Delicious“. Hraje spíš současnější hity, resp. od 90. let po současnost. V obou těchto kapelách jsou skvělí muzikanti, a když máme koncert, tak je to hezky nadupaný a stojí to za to.

MICHAL SUCHÁNEK

hraje Karla Šmída

Herec, moderátor, bavič, scenárista, textař, zpěvák a dabér. To vše se ukáže na Wikipedii po zadání vašeho jména. Čím se cítíte být nejlíc?

Poslední rok jsem se cítil být i režisérem! A cítil jsem se tak překvapivě dobře, že se jím pravděpodobně budu cítit znovu. A z té „zájmové činnosti“ uvedené na Wikipedii se asi nejvíc cítím být scenáristou. Vždycky jsem si většinu scénářů psal sám, teď už i pro jiné. Jo, lidé mě vnímají jako herce a komika, ale protože nečtou titulky až do konce!

Překvapila vás nabídka role v tomto seriálu?

Určitě překvapila. Jednak jsem se nikdy moc do takových „látek“ nehrnul a jednak často pochybuju o svých hereckých schopnostech. Když mi text „nesedí“, neumím to zahrát tak, aniž bych si přitom neuvědomoval svoji hereckou nevěrohodnost.

Co vás na tomto projektu zaujalo?

Zkušená produkce, být po letech nucen překonávat pohodlnost, učit se, brzo vstávat, cítit sounáležitost s ostatními „na place“. A hlavně další zkušenost. Teď zrovna s tímhle žánrem a způsobem, jak se může detektivní příběh „vyprávět“ divákům. Je pro mne fakt strašně zajímavé

zjišťovat, jak to funguje. Jak se autoři scénářů rozhodují, co už má z příběhu divák vědět, a postava detektiva ještě ne a nebo naopak. Kdy už detektiv ví „kdo je vrah“, ale způsob vyprávění vyžaduje ještě drzet napětí a divákům to nevyzradit.

Vaše jméno se stalo na dlouhý čas synonymem zábavy. Není té srandy někdy na člověka až moc?

Já nevím. Já to tak nevnímám. Nezapomínejte, že mne znáte jenom z televize. Dělán, co je mi nejbližší a co mi relativně nejvíc jde. Čili holt zábavu. To ale neznamená, že neprožívám stejné bolesti, nemoci nebo ztráty jako kdokoliv jiný. Možná, že je vnímám dokonce ještě intenzivněji. Je dost možné, že ta „sranda“ je můj způsob, jak se s tím vyrovnat. Ale mám jen sedm let konzervatoře. Pokud bych se ještě rozhodl vystudovat psychologii, domluvím si pak se sebou sezení a odpovím fundovaněji.

Hrajete zde vážnou postavu, kriminalistu Karla Šmída. Užíval jste si to, nebo jste naopak musel tuto polohu v sobě dlouho „hledat“?

Spíše bych uměl odpovědět, jestli jsem si užil lyžování na ledovci, nebo fotbalový zápas Slavia – Sevilla. S těma vážnýma postavama to teda nemám tak jednoznačné. Tu polohu jsem samozřejmě hledal a našel. Jenže jsem ji ráno před odjezdem na natáčení zapomněl na botníku.

Už jste měl v minulosti příležitost zahrát si policistu?

Jo jo. Ale ani jeden policista v mém uměleckém životě nebyl seriózní. A nikdy jsem to herecky nedotáhl na detektiva v civilu. Vždycky jen v uniformě.

Dokážete si představit, že byste se věnoval tomuto povolání v civilu?

Určitě! Když jsem v první třídě našel strýcovo odcizené kolo opřené před restaurací U Bičků v Mladé Boleslavi, ač mu bylo zcizeno před restaurací Beseda v Sobotce, babička mi řekla: „Míšánku, ty jsi náš detektiv!“ Strýc mě nepochválil, protože se tím prozradilo, že jezdí pít až do Boleslavi.

Karel, kterého ztvárňujete, je původním povoláním lékař. Jaký máte vztah k této profesi?

Je mi 56 let, takže čím dál tím bližší...

Karel Šmíd je často ten, kdo v seriálu ohledává zavražděné – umíte si představit, že byste byl vy sám tohoto schopný?

Myslím, že dobrovolně ne. Kdybych toho byl schopný, pravděpodobně bych se za něj jenom nevydával v seriálu, ale dělal tuhle práci doopravdy.

Jste od přírody spíše klidnější povaha, nebo je vám bližší akčnost a neposednost?

Pořád nemám tu psychologii vystudovanou! Takže se ani sám v sobě nevyznám. Někdy jsem pro svou akčnost nesnesitelný, jindy jsem nesnesitelný pro svoji lenost. Zvolil bych termín: „vynervovanéj klid'as“.

Točí se na Vysočině. Jak vás oslovil tento kraj?

Upřímně, na žádné velké oslovování to nebylo. V lokaci, kde se pohybujeme, je velmi málo mobilního signálu. Strávil jsem poměrně více času díváním se na sílu signálu než díváním se po kraji.

Mnozí televizní diváci si vás pamatují jako dětskou filmovou hvězdu. Jak na své dětství vzpomínáte?

Strašně nerad vzpomínám a strašně nerad se dívám na něco, v čem jsem jako dítě „hrál“. Vidíte třeba toho malého chlapečka z dětského domova, dojmete se, jaký měl nevinný kukadla a roztomilý hlásek, film končí, jdete do koupelny a pohled do zrcadla vás nemilosrdně vrátí do reality. Snažím se celý život vědomě se nezabývat tím, co nemůžu vrátit. Ale je to teda dřina.

PATRIK DĚRGEL

hraje Vaška Kociána

Je vám blízký kriminální žánr? Z kriminálek už máte určité herecké zkušenosti...

Ke kriminálnímu žánru mám hodně blízko. Pamatuji si, že když mě hlídal dědeček, pouštěl mi po večerech kriminálky v době, kdy byly dětem mého věku ještě odepírány.

V nějakých kriminálkách jsem už hrál, ale toto natáčení bylo jedinečné jak nádhernou krajinou Vysočiny, tak týmem, který na tomto seriálu pracoval.

Zahrát si policajta je snem mnoha kluků. Jak jste si to užíval?

No, mým klukovským snem bylo stát se popelářem nebo jezdit s fekálním vozem, ale musím uznat, že běhat po lese s bambítkou má taky něco do sebe.

Jak vnímáte kriminalistu Vaška Kociána, kterého hrajete? Je vám v něčem podobný?

Kocián je policista, kterého si přežete, aby vás zastavil za rychlou jízdu, protože byste odjeli bez pokuty,

a ještě s přáním hezkého dne. Já asi tak moc hodný nejsem, myslím, že je spousta věcí, které by mě vytočily nebo bych je nedokázal přejít s úsměvem.

Vaše postava má silně vyvinutý smysl pro morálku a spravedlnost. Máte s ním společné i tyto vlastnosti?

Tak to víte, snažím se.

Působíte jako hodný kluk. Hřeší někdy Patrik Děrgel? Co je pro vás pokušením?

Jo, to mi lidi docela říkají, že působím jako hodný kluk. Nemyslím si ale, že to tak je.

Hřeším jako všichni. A pokušením je pro mě život sám.

Navzdory vašemu poměrně nízkému věku už za sebou máte spoustu divadelních i televizních rolí. Bylo natáčení tohoto seriálu něčím specifické?

Hlavně partou lidí, která se na tomto projektu potkala. Je to skvělý po-

cit chodit do práce, která vás baví, a ještě k tomu s lidmi, se kterými je vám dobře. To je radost.

Seriál se natáčel na Vysočině. Oslovil vás tento kraj?

Ano. Je drsný, syrový, ale neskutečně malebný. Ideální pro kriminálku.

V dětství jste se věnoval hokeji. Máte dodnes ke sportu blízko? Případně k jakému?

Ano. Obecně jako rodina dost sportujeme. Já jsem si v posledních letech hodně ujel na Thaiboxu. Snažím se chodit dvakrát až třikrát týdně trénovat.

Když se pak někdy dostanu k oceánu, vyměním chrániče zubů za surfařské prkno a oddávám se vlnám.

Jak moc vás vytěžuje rodina? Jste poměrně čerstvě dvojnásobným otcem...

Rodina mě nevytěžuje. Rodina je součástí mého života. Chtěl bych s ní trávit veškerý čas, kdyby to šlo. Je to to nejkrásnější, co mě v životě potkalo.

Dočetla jsem se o vás, že jste dysgrafik a dyslektik. Potýkal jste se kvůli tomu ve škole s problémy? Kdy vám byly tyto poruchy vzdělávání diagnostikovány?

Měl jsem s tím obtíže hlavně na základní škole. Pamatuji si, že když jsem přinesl trojku z diktátu, tak jsem všichni doma slavili, jako bych vyhrál olympiádu.

Neberu to jako poruchu. Je to mojí součástí a věřím, že jsem díky tomu získal jiné přednosti.

Ale to víte, když na první čtené zkoušce začnete koktat, není to nic příjemného.

Dneska už se tomu ale spíš směji.

Při práci vás nijak nelimitují?

Ne. Ale asi nikdy nebudu moci číst zprávy v přímém přenosu z čtecího zařízení, to fakt ne. Ale jinak nevidím limity.

Další vaší vášní je hudba. Máte stále ještě svou kapelu? Hrajete na nějaký hudební nástroj?

Kapela se rozpadla, protože jsem nebyl schopen jí věnovat tolik času, kolik by si zasloužila.

Bylo nás v ní sedm a v podstatě každý člen byl z jiného kouta republiky. To prostě nešlo dlouhodobě udržet. Někdy se mi zasteskne, protože ty chvíle, kdy jsme společně stáli na pódiu a hráli naše písničky, byly neuvěřitelně osvobozující a opravdové.

Tak třeba někdy přijde doba na oprášení nástrojů a my si spolu budeme zase užívat čas.

MARTINA JINDROVÁ

hraje Julii Maxovou

Role v tomto seriálu pro vás byla první rozsáhlejší televizní prací. Jak jste si to užívala?

Užívala jsem si to moc. Byla jsem fascinovaná z toho, jak se o nás všichni hezky starají a zajímají se, což je obecně moc příjemné a pro tuto práci obzvlášť. V takovém prostředí je radost pracovat. Je fajn, když jste jedním ze základních pilířů a nepřicházíte už do hotového kolektivu.

Nabídka této role vás musela potěšit...

Potěšila, samozřejmě. Ale ne na dlouho, protože mě vzápětí přepadla panika, jestli mě vůbec uvolní ze školy. Všichni moji pedagogové jsou ale shovívaví, takže jsme společně vymysleli, jak to se studiem skloubit! A ve chvíli, když jsme to tak hezky vymysleli, přišel covid... Nicméně o rok později se začalo točit, takže radost se opět dostavila. A byla o to větší, že přišla po roce strachu o vůbec nějakou hereckou práci.

Byla jste zpočátku z interakce se zkušenými herci, které jste na place potkala, nervózní?

Byla. My jsme se hlavně všichni poprvé viděli přes webkameru, z čehož

jsem byla nervózní ještě víc. Nikdy jsem se s nikým nepředstavovala online, takže celá tahle situace pro mě byla nová a podivná. Ale myslím, že jsme si nakonec sedli velmi dobře – nebo minimálně já mám pocit rodinného prostředí.

Byli vám oporou?

Ano, už jen tou příjemnou atmosférou, kterou tam dokázali navodit. Nebo mi i častokrát dokázali herecky poradit.

Jak byste charakterizovala postavu, kterou zde hrajete?

Myslím si, že charakteristika „holka z děcáku“ vypovídá dost. Ale Julie rozhodně nestojí o něčí lítost. Naopak, všechno si chce tvrdě vybojovat sama, nestojí o to, aby jí někdo vyšlapával cestu. Je to člověk, který se ničeho nebojí, je temperamentní a má velký smysl pro spravedlnost.

Osud k Julii nebyl příliš štědrý. Vyrostla v dětském domově a o všechno v životě musela tvrdě bojovat. Bylo těžké se do jejích pocitů vžít?

Upřímně – je pro mě těžké na tuto otázku odpovědět... Snažím se prostě v daný moment soustředit

na konkrétní situaci, která se zrovna natáčí, a být v ní. Někdy se ale ještě stydím, nedokážu se odpoutat od toho, že se třeba pode mnou schovává člověk s mikrofonem nebo že mám kameru půl metru od obličeje. Ale učím se, zkoumám, snažím se prostě BÝT Julie. Hodně mi v tomhle pomohlo imerzivní divadlo, kde jste s divákem skoro neustále v kontaktu a on vás pozoruje třeba z půl metru. Prostě se mu musíte otevřít. Také mi dost pomáhá familiární prostředí, o kterém už jsem mluvila, v tom se mi pracuje vždycky lépe.

Napadne třeba člověka v takové chvíli, že měl vlastně štěstí a že se „uměl“ narodit?

To mě napadá poslední dobou obecně, nejenom kvůli téhle roli. Když někdy slyším mluvit své okolí o rodině/rodičích, jsem čím dál víc vděčná za to, že jsem se „uměla“ narodit do své rodiny. Ačkoliv jsem to nikdy doma neřekla nahlas. Ale já myslím, že to cítí. A tohle si určitě přečtou, takže teď už to vědí.

Co je vám na Julii sympatické?

Její drzost a odvaha říkat věci tak, jak se mají, a její schopnost sebereflexe, když udělá chybu.

S jakou její vlastností máte naopak problém?

Snažím se Julii udělat takovou, aby mi byla co nejsympatičtější, abych ji dokázala obhájit. Jestli ale mám říct jednu vlastnost, tak mi není tolik blízká její přílišná temperamentnost. Myslím si ale, že Julie ji má ještě v rámci mezí v pohodě.

Natáčelo se na Vysočině. Jak se vám tento kraj líbí?

No je krásný! Moc se mi líbí, doted' jsem ho znala jen zběžně. Dokonce jsem při natáčení přemýšlela o tom, že tam některé léto vyrazím na rekreaci.

Hodně se točilo v exteriérech. Bylo to občas pro vás, herce, náročné?

Když byla zima a natáčeli jsme v noci „jen“ v tričku a kalhotách, tak to bylo trochu nepříjemné. Ale už jsem zažila i horší kalibr, kdysi jsem točila v mrazu ve venkovním bazénu. Takže já jsem byla za jakékoliv oblečení vděčná!

Dočetla jsem se, že jste i zdatnou tanečnicí a zpěvačkou...

Ano? To bych se také chtěla dočíst! To je hezké! Nevím, jestli zdatnou, ale rozhodně mě tyhle dvě disciplíny moc baví. Ve většině našich DISKovek jsme se snažili propojovat herectví i s těmito složkami, a je to skvělé! Pro mě je to dost výzva, zvlášť zpěv, jsem hodně nervózní z toho, když mám zpívat před lidmi. Ale mám ráda takové výzvy! A momentálně jsem před ně stavěna neustále, protože není inscenace, nebo dokonce film, ve kterém bych nezpívala! Ale cítím, že mi to hodně pomáhá v bourání strachu.

PO STOPÁCH SERIÁLU

Vysočina je plná množství stále neobjevených přírodních krás, ale zároveň tak trochu drsná a nehostinná. Tajemná zákoutí, jednotlivé domy rozestě po kraji, hluboké smíšené lesy, malebné vesničky i osluněné pláně – všude tam se odehrávají kriminální příběhy v novém seriálu Odznak Vysočina. Středobodem všeho je malé město Veselá.

Městečko Veselá si v seriálu „zahrála“ Leděč nad Sázavou. V jejím centru se nachází moderní dům s výhledem na ledečský zámeček, a právě v tomto domě sídlí policejní stanice. Další důležitou lokací je kromě obydlí některých hlavních hrdinů i benzínka ve Zbýšově.

Svou nezastupitelnou roli ale hrají i epizodní lokace, místa zločinů

a vyšetřování, která diváky zavedou například mezi chovatele vlků, lesníky, do místní školy, baru u rybníka nebo nevěstince. Natáčelo se v Koňkovicích, Koutech, Kounicích či v okolí Dobré Vody. Nechybí ani návštěva v Golčově Jeníkově či v Lipnici nad Sázavou.

Nedílnou součástí děje je samozřejmě příroda, která mnohdy vstupuje do příběhů jako klíčový

faktor. Natáčelo se například v kempu u řeky či v lesích okolo Ledče. Mrtvoly ale budou k nalezení i ve velmi romantických lokalitách, třeba u Stvořidel, což je nádherný úsek Sázavy plný peřejí mezi Smrčnou a stejnojmennou obcí Stvořidla. V seriálu se objeví i přírodní park Melechov nebo pstruhový ráj Kožlí.

Epizoda 1

ZLOBÁBA

Ve vyschlé studni je nalezeno tělo ženy, kterou nenáviděla celá vesnice. Podezřelých je mnoho, navíc se brzy ukáže, že lidé si vzájemně kryjí záda a nejsou ochotní s policií spolupracovat. Dana Skálová a její tým budou muset přijít na způsob, jak vesnici ke spolupráci přimět. Podaří se jim odhalit, kdo stojí za smrtí nenáviděné Zlobáby?

Režie: P. Soukup

Epizoda 2

DEN BLBEC

U silnice na kraji města leží tělo sestřičky Zuzany. Policisté brzy zjišťují, že Zuzana byla těhotná a že to mohl být i důvod, proč se jí chtěl někdo zbavit. Stopy vedou k baru u rybníka, jehož majitel se netají tím, že občas dívkám přilepší něčím ostřejším do pití. Zuzana byla zároveň zamilovaná do kolegy v práci, který ale poměr s mladou sestřičkou odmítá. Podaří se policistům rozkrýt, proč Zuzana musela zemřít?

Režie: P. Soukup

Epizoda 3

SPIRÁLA

Někdo zavraždil nenáviděného exekutora Horáka. Kromě jeho dlužníků jsou tu i řady milenek včetně tajemné černovlásky, se kterou Horák strávil poslední noc. Horák měl navíc u sebe v době vraždy vyšší finanční obnos. Stála za jeho smrtí žárlivost, zhrzená láska nebo to byla loupežná vražda?

Režie: A. Fehu

Epizoda 4

VLČÍ KRAJ

Chovatele vlků zabije jeho vlastní smečka – tak to alespoň na první pohled vypadá. Vlci utekli a úkolem Skálové a jejího týmu bude předejít tomu, aby je lidé začali lovit. Nejnaděšenějším lovcem je Bachův otec, se kterým nemá dobrý vztah. Brzy se navíc ukáže, že vlci byli jen zástěrkou pro vraždu – podaří se policistům ochránit vlky a najít vraha?

Režie: P. Soukup

Epizoda 5

STAŘÍ ZNÁMÍ

Řeka u Veselé vyplaví tělo mrtvého vojáka. Utopil se, ale ještě před tím se popral a je pravděpodobné, že mu do vody někdo pomohl. Před smrtí pobýval s partou dalších válečných veteránů v nedaleké chatě, kamarádi jsou jeho smrtí zdceni. Mohou za jeho smrtí stát nesplacené dluhy, nebo nejsou všichni takoví kamarádi, jak se tváří?

Režie: A. Fehu

Epizoda 6

PERNÍKOVÁ CHALOUPKA

V lese je nalezen odstavený karavan, který sloužil jako drogová varna. Uvnitř je velké množství lidské krve – tělo ovšem chybí. Ve Veselé se v posledních dnech pohybovali dva muži, kteří mladým v baru drogy rozdávali. Je za vraždou bez těla konkurenční boj, nebo se chtěl dealerů zbavit někdo další?

Režie: A. Fehu

Epizoda 7

NEJHODNĚJŠÍ ČLOVĚK NA SVĚTĚ

Někdo zabil učitele Bareše a jeho tělo pohodil uprostřed náměstí. Byl oblíbený a nekonfliktní – kdo mu mohl něco takového udělat? Případ je navíc pro policisty osobní, Bareš byl blízkým přítelem Šmída, který je odhodlaný vraha vypátrat stůj co stůj. Podaří se policistům zjistit, kdo stojí za zdánlivě nesmyslnou vraždou?

Režie: P. Soukup

Epizoda 8

NA SAMOTĚ

U trempské chaty uprostřed lesa je nalezen mrtvý muž. Dana Skálová ho znala, měla s ním před lety milostný poměr. Policisté brzy zjišťují, že nebyla jediná, a počty zhrzených milenek a žárlivých manželů jim brzy začnou přerůstat před hlavu. Podaří se jim zjistit, zda za násilnou smrtí stála nešťastná láska, nebo byl motiv ještě trochu jiný?

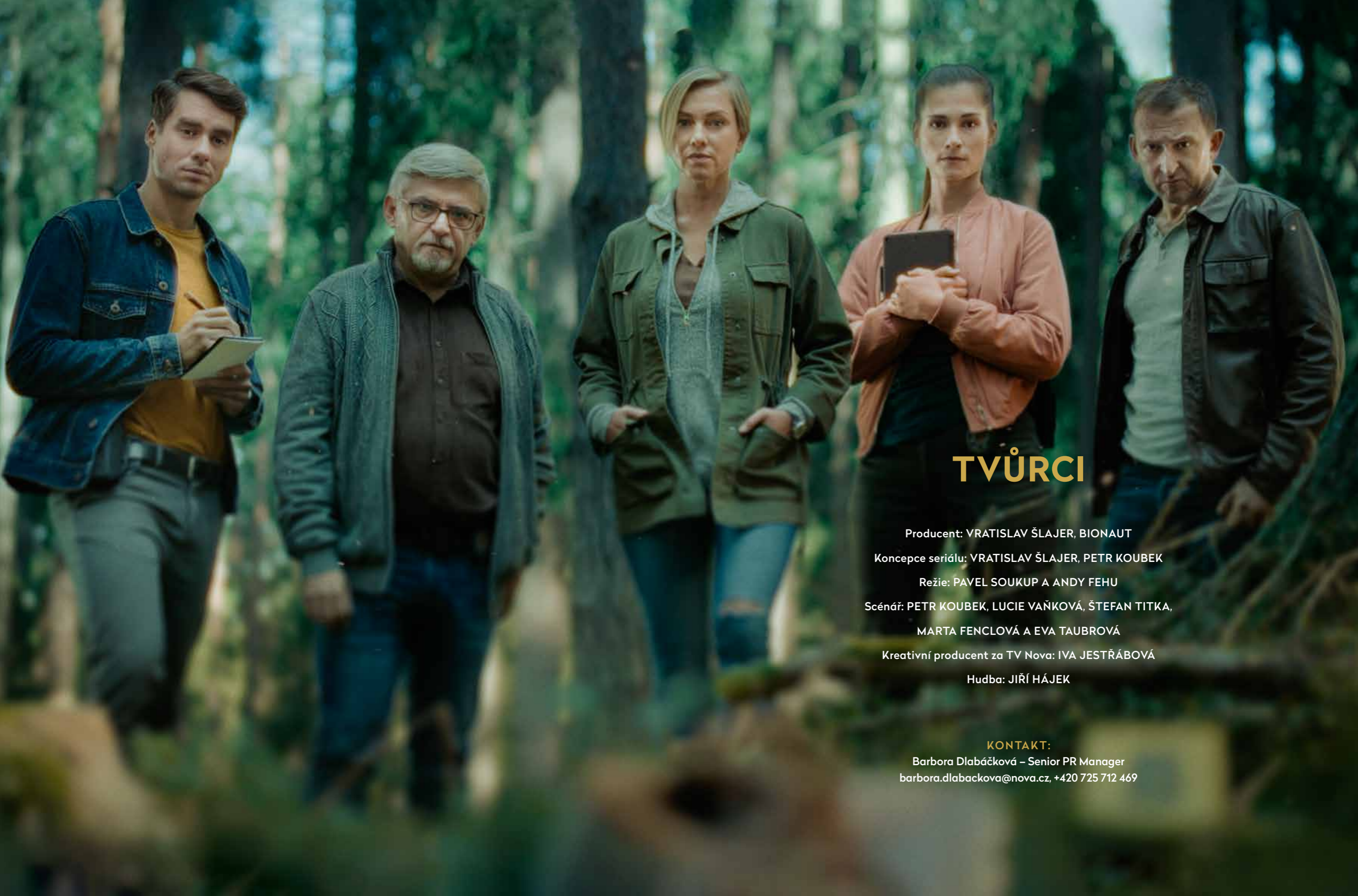
Režie: A. Fehu

TVŮRCI

Producent: VRATISLAV ŠLAJER, BIONAUT

Koncepce seriálu: VRATISLAV ŠLAJER, PETR KOUBEK

Režie: PAVEL SOUKUP A ANDY FEHU

Scénář: PETR KOUBEK, LUCIE VAŇKOVÁ, ŠTEFAN TITKA,

MARTA FENCLOVÁ A EVA TAUBROVÁ

Kreativní producent za TV Nova: IVA JESTŘÁBOVÁ

Hudba: JIŘÍ HÁJEK

KONTAKT:

Barbora Dlabáčková – Senior PR Manager
barbora.dlabackova@nova.cz, +420 725 712 469

A man with short dark hair and a light beard, wearing a dark leather jacket over a grey polo shirt, stands in a forest. The background is a soft-focus green forest. The text 'ODZNAK VYSOČINA' is overlaid in white, bold, sans-serif font.

ODZNAK VYSOČINA

novagroup.cz, pressweb.nova.cz

© 2021, TV Nova

TV Nova s.r.o., Kříženeckého nám. 1078/5, 152 00 Praha 5, tel.: +420 242 464 115, e-mail: tiskove@nova.cz

The logo for TV Nova, featuring the word 'nova' in white lowercase letters on a red rectangular background. The letter 'o' is stylized with three white curved lines above it.

nova